

РЕШЕНИЕ

№ 270

гр. Пловдив , 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ в публично заседание на петнадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Стефка Т. Михова
Членове:	Борис Д. Илиев
	Костадин Б. Иванов

като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20215300501634 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на М. Г. К., ЕГН *****, чрез пълномощника му по делото адв. Н.Д., против Решение №734 от 26.05.2021г., постановено по гр.д. №11643/2020г. по описа на Районен съд- Пловдив, XVII гр.с., с което на основание чл.5, ал.1, т.1 от ЗЗДН е бил задължен да се въздържа от домашно насилие спрямо ЕЛ. Л. УСТ., ЕГН *****, на основание чл.5, ал.4 от ЗЗДН му е наложена глоба в размер на 400 лв. и е осъден да заплати на ЕЛ. Л. У., ЕГН *****, направените по делото разноси в размер на 400 лв., а в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд- Пловдив държавна такса в размер на 25 лв. С жалбата се излагат доводи за неправилност на решението, като се иска отмяната му и отхвърляне на молбата за защита.

Ответната страна по въззивната жалба- ЕЛ. Л. У., ЕГН *****, в писмен отговор чрез пълномощника си адв. М.Г. оспорва същата и иска оставянето ѝ без уважение.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима. Разгледани по същество, е основателна.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с молба за защита по ЗЗДН, подадена от ЕЛ. Л. УСТ., ЕГН *****, с която е поискана защита по реда на ЗЗДН поради извършено спрямо нея домашно насилие от страна на ответника М. Г. К.- неин съпруг. С молбата е поискана защита заради акт на домашно насилие, извършен на 08.09.2020г. между 23,30ч. и 24ч. във входното антре на апартамента, обитаван от ответника, находящ се на адрес гр. П., бул. „*****, изразяващ се в отправяне на обидни думи и физическо насилие- блъскане в стената и стискане на ръцете в областта между лакътя и рамото. С постановеното по делото решение съдът е приел, че ответникът е извършил описаните в молбата за защита действия, поради което е уважил същата и е наложил мерки за защита на пострадалата ЕЛ. Л. УСТ. по чл.5, ал.1, т.1 от ЗЗДН, като е задължил М. Г. К. да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо нея, като му е наложил и глоба в размер на 400 лв. на основание чл.5, ал.4 от ЗЗДН.

Така постановеното решение е неправилно.

От фактическа страна по делото няма спор, че страните са съпрузи, намиращи се в бракоразводен процес и във фактическа раздяла, като молителката живее в апартамент на ет.6, а ответникът- в апартамент на ет*, на адрес- гр. П*** От обясненията на страните пред първоинстанционния съд по реда на чл.176 от ГПК се установява, че на 08.09.2020г., около 23,30ч. молителката е отишла до апартамента на ответника, влязла е в същия и е поискала от него да ѝ предостави дрехите и обувките на дъщеря им, което той отказал да направи. Тогава според обясненията на молителката тя се опитала въпреки

несъгласието му да вземе якета на дъщеря им, които били на закачалки в антрето, а ответникът я хванал за ръцете и започнал да я блъска, в резултат на което тя получила наранявания, описани в издаденото ѝ съдебно-медицинско удостоверение. Видно от същото, издадено на 11.09.2020г., при прегледа на ЕЛ. Л. У. са установени кръвонасядания на двата горни крайника и по седалищната област, кръвонасядане и драскотина по гръдния кош и контузия на дясна раменна става. По делото е представена и декларация по чл.9, ал.3 от ЗЗДН, изхождаща от молителката, в която са описани изложените в молбата ѝ за защита твърдения. Разпитаните по делото свидетели С. Д.- приятелка на молителката, и С. К.- майка на ответника, не са очевидци на инцидента, а възпроизвеждат твърденията за същия на самите страни по делото, т.е. това, което последните са им разказали, поради което показанията им не могат да имат съществена доказателствена стойност. Показанията на св. Н. Б.- психиатър, провеждал лечение на ответника, нямат връзка със случилото се на 08.09.2020г. По делото е изискан и изслушан и запис от обаждането на спешния телефон 112, което молителката е направила веднага след инцидента. От същия се установява, че при обаждането си молителката е поискала съдействие да получи дрехите на детето си, като не се е оплаквала спрямо нея да е било упражнявано насилие.

При така събраните по делото доказателства настоящият състав на съда намира, че по делото не се установява ответникът да е извършил спрямо молителката актове на домашно насилие по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗЗДН. Съгласно разпоредбата на чл.2,, ал.1 от ЗЗДН домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство. В настоящия случай по делото е безспорно, че при процесния инцидент на 08.09.2020г. молителката е влязла без да е била поканена в жилището на ответника и се е опитала да вземе въпреки неговото несъгласие намиращи се там дрехи на детето им, на което той се е противопоставил, хващайки я за ръцете и изблъсквайки я извън

жилището. Тези действия на ответника, независимо че са причинили болка и страдание на молителката, не са неправомерни и не могат да бъдат основание за ангажиране на отговорността му по реда на ЗЗДН за извършено домашно насилие. Съгласно чл.33, ал.1 от Конституцията на Република България жилището е неприкосновено и без съгласието на обитателя му никой не може да влиза или да остава в него освен в случаите, изрично посочени в закона. Съгласно разпоредбата на чл.12, ал.1 от НК не е общественоопасно деянието, което е извършено при неизбежна отбрана- за да се защитят от непосредствено противоправно нападение правата на отбраняващия се чрез причиняване на вреди на нападателя в рамките на необходимите предели. Правният ред не допуска и самоуправното упражняване на права, за което в немаловажни случаи в чл.323, ал.1 от НК е предвидена и наказателна отговорност. Според настоящия състав на съда действията на молителката при процесния инцидент, с които се е опитала самоволно да вземе определени вещи от дома на ответника, могат да бъдат определени като нападение, извършено в жилището му, което изключва противоправността на предприетите от него действия за прекратяването му и за извеждането ѝ от апартамента, даже и последните да са ѝ причинили описаните в СМУ вреди. С оглед вида на нараняванията, които молителката е получила, то следва да се приеме, че защитата на ответника е била съответна на нападението и е целяла преустановяването му. След като действията на ответника са правомерни, то същите не могат да съставляват домашно насилие по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗЗДН, налагащо предприемане на мерки за защита по чл.5 от същия закон. Допълнителен аргумент за посочения извод е и поведението на самата молителка след инцидента при обаждането ѝ на спешния телефонен номер 112, в което тя изобщо не споменава да е била жертва на насилие от съпруга си, а със спокоен тон иска съдействие за получаване на дрехите на детето. В случай, че спрямо нея е била употребена неправомерно физическа сила, то логично би било при посоченото обаждане тя да е разстроена и притеснена и да поиска защита от органите на реда. При положение обаче, че не го прави, то очевидно тя е съзнавала, че действията на ответника не са били противоправни, а са реакция на собствените ѝ такива. Предвид горното подадената от нея молба за защита по ЗЗДН е

неоснователна и следва да се отхвърли.

По така изложените съображения първоинстанционното решение следва да бъде отменено, като вместо него се постанови отхвърляне на подадената от ЕЛ. Л. УСТ. молба за защита по реда на ЗЗДН, както и обезсилване на издадената заповед за защита.

С оглед изхода на делото молителката ЕЛ. Л. У. следва да бъде осъдена да заплати на ответника М. Д. К. направените по делото разноски. Пред първата инстанция същият е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 960 лв. с ДДС, а пред въззивната инстанция същият е направил разноски за държавна такса в размер на 25 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. с ДДС. Насрещната страна е направила както пред първата, така и пред въззивната инстанция, възражение за прекомерност на така заплатеното адвокатско възнаграждение. Същото се явява основателно, доколкото размерите на последното не са съобразени с фактическата и правна сложност на делото и с обема на извършените от пълномощника процесуални действия. Пред първата инстанция пълномощникът е участвал в две съдебни заседания, поради което и при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото в полза на ответника следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. с ДДС. Пред въззивната инстанция делото е приключило в едно съдебно заседание, в което освен изслушване на звукозаписа от обаждането на телефон 112 не са събрани други доказателства, поради което в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. с ДДС. По така изложените съображения в полза на ответника следва да се присъдят разноски в общ размер от 1105 лв., от които 1080 лв.- за адвокатско възнаграждение и 25 лв.- за държавна такса.

С оглед изхода на делото и на основание чл.11, ал.2 от ЗЗДН молителката ЕЛ. Л. УСТ. следва да бъде осъдена да заплати по сметка на Районен съд- Пловдив сумата от 25 лв.- държавна такса.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №734 от 26.05.2021г., постановено по гр.д. №11643/2020г. по описа на Районен съд- Пловдив, XVII гр.с., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ подадената от ЕЛ. Л. УСТ., ЕГН *****, молба вх. №51855/11.09.2020г., с която е поискана защита по реда на ЗЗДН поради извършено спрямо нея на 08.09.2020г. домашно насилие от ответника М. Д. К., ЕГН *****.

ОБЕЗСИЛВА издадената въз основа на първоинстанционното решение заповед за защита №17 от 27.05.2021г.

ОСЪЖДА ЕЛ. Л. УСТ., ЕГН *****, да заплати на М. Г. К., ЕГН *****, сумата от 1105 лв.- разноси по делото.

ОСЪЖДА ЕЛ. Л. УСТ., ЕГН *****, да заплати по сметка на Районен съд- Пловдив сумата от 25 лв.- държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____